

ibetringeste tilføes, fordi Bestmagerne skulde have gjort Mine til enten selv at tage Sundet i Besiddelse eller møde os til at forsvare det, ventelig ikke mod dem selv, men kun mod Fjenden, altsaa møde os ud af Neutraliteten, da forekommer dette mig noget saa apokryfht, at jeg ikke kan forstaae, hvorledes den ærede Taler kan tale om det som en aldeles vitterlig Sag. Det skulde være offentlig, syntes det mig han sagde, men dersom det imidlertid skulde høre til de Efterretninger, som ere hemmelige, og som enten ere alene den ærede Taler eller Flere betroede, for at holdes som en Hemmelighed, saa vilde jeg ikke alene sige, at det neppe var passende at fremsføre dette her, men jeg vil ogsaa sige, at hvad der er en Hemmelighed, det skal være en Hemmelighed, og det kan og maa aldrig faae den mindste Indflydelse paa offentlige Forhandlinger.

Sammerich: Da Forhandlingerne allerede ere saa langt fremrykkede, og Sagen er betragtet fra de forskjelligste Sider, er navnlig det, jeg havde tænkt mig at fremsføre, allerede fremhævet, og jeg skal derfor indskrænke mig til en ganske kort lille Bemærkning. Rustningerne tilføes stille sig ikke i saa nært Forhold til vore indre Spørgsmaal, men en æret Rigsdagsmand har dertil bemærket, at det kunde maaskee være en Masse; de bleve i alt Fald trufne med en meget stor Flothed. Der er indrømmet om dem, at hvis man var ligesaa forklog som bagklog, saa vilde de have været anseete for nødvendige, og det er til denne Indrømmelse, jeg vil holde mig. Jeg vil overføre Forholdene til det daglige Liv, jeg vil sige, hvis der var en Mand, som vi havde givet en vis Raadighed over vore Penge og som gif hen og gjorde store Udgifter af dem, os uadspurgt, og saa siden kom til os og sagde: jeg har rigtignok deraf gjort meget store Udgifter, og jeg indrømmer, at de tildeels have været nødvendige, men jeg venter alligevel, at I ikke ville drage mig til Ansvar derfor, saa vilde vi maaskee, hvis vi vare meget stikkelige af os, og hvis det forøvrigt var en god Fyr, som ikke var i Ledtog med Andre, vi ikke havde den bedste Tro til, lade ham slippe for Ansvar. Var dette ikke Tilfælde, maatte han bestemt bøde for sin uforvarelige Fremfærd og Flothed. Den afgaaede

Marineminiſter har maaskee været lidt mere constitutionellſindet end de øvrige Miniſtre, men han er dog bleven ſiddende iblandt dem, han har dog deeltaget i alle deres uconstitutionelle Skridt, og nu maa han eſter min Formening ogsaa bære Ansvaret med dem; bære Følgerne af, at vi nu ogsaa ved hans Brøde faae Sagen under Behandling bagefter, ikke i Forveien, og ſee den ſaaledes, at det er indrømmet, at Rustningerne vare unødvendige, og at vi ſom Følge af alt Dette ikke kunne paatage os at bevilge diſe Penge.

Fsherning: Dersom jeg ikke stod ſom et ſubſidiairt Mindretal, ſaa ſkulde jeg hellere opgive at forfølge denne Forhandling, ſom uden Tvivl har trættet den hele Forſamling; men idet jeg paa Grund af denne min ſærlige Stilling bliver nødt til at tage Ordet, vil jeg maaskee ogsaa komme til at gaae længere ind paa Forhandlingerne end ønskeligt, og jeg vil derfor iſorveien bede den ærede Forſamling om at ſjænte mig nogen Taalmodighed. Jeg ſlutter mig til Mindretallet, ſom i det Hele taget principalt ønsker, at den hele Række af Udgifter under Marineminiſteriet maa blive bevilget. Mit ſubſidiaire Forſlag nærmer ſig i en betydelig Grad det ærede Fleertals, idet Forſkjellen imellem os væſentlig ligger i den af Ordføreren nævnte Fregat „Lordenſkjold“, hvis Udruſning jeg anſeer for ligesaa nødvendig ſom hele Reſten. Den har hængt ſammen med Uroligheder, ſom man frygtede for, med Rette eller Urette, ſkulde finde Sted i Beſtindien, og jeg ſynes derfor, at Summerne for dens Udruſning burde have været med. Jeg nægter paa ingen Maade, at det ikke let forklarligt kan ſiges, at den har været nyttig for den Art Politikk, der ſkulde opretholdes herhjemme. Ordføreren har ſorreſten ſelv udtalt ſig tvivlſomt om denne Poſt, ſaa man vil ſee, at der ligger en meget ringe Forſkel imellem mit ſubſidiaire Forſlag og Fleertallets Forſlag. Nu kunde man jo rigtignok ſpørge mig, hvorfor jeg ikke har kunnet opgive min Betragtning og ſlutte mig til Fleertallets Forſlag. Hertil ſvarer jeg, at det ligger netop deri, at jeg er gaaet ud fra den Betragtning, maade, at vi for at handle klogt i denne Sag